

blev indbragt, ere jo som bekendt hidtil ikke gaaede i Opsyldelse. Der synes tværtimod efter den Tid, da Lovforslaget blev indbragt, paa forskjellig Maade at være fremkommet forskjellige Vidnesbyrd om, at man fremdeles vil lade Bearbejdelsen af de Lovforslag, som ere forelagte af Regjeringen, og som dette Thing har sendt til videre Behandling, hvile, og det endog uden Hensyn til, om disse Lovforslag efter den bestaaende Lovgivning skulle undergives Revision, hvilket efter min Betragtning betyder, at de først og fremmest skulle behandles. Derjom det Modsatte havde været Tilfældet, derjom der efter Indbringen af Lovforslaget om den kommunale Bestatning havde vrist sig en forandret Stilling overfor Lovgivningsarbejdet i sin Helhed, saa vilde min Udtalelse i Anledning af det idag foreliggende Lovforslag ogsaa have været en anden.

Rimestad: Jeg pleier ellers ikke at begjære Ordet for anden Gang, naar jeg har haft Leilighed til udførlig at udtale min Anskuelse om et Lovforslag, og jeg finder i det Hele taget heller ikke, at det er ønskeligt at tage Ordet flere Gange; men da vi nu netop idag have saa overmaade god Tid, har jeg dog ikke villet undlade at fremsætte et Par Ord overfor de to ærede Medlemmer, som have henvendt sig til mig. Jeg skal kun kortelig dvæle ved det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgfreds (Buss). Han sagde, at jeg blev saa overmaade rørt, naar man mindede mig om Noget fra mit Fortid, mindede mig om, hvorledes jeg havde stillet mig ved tidligere Leiligheder. Ja, man bliver naturligvis altid noget rørt, naar man lader Sindet gaa tilbage til sine Ungdomsdage; men jeg kan dog just ikke sige, at det, som ved forskjellige Leiligheder er fremkommet her i Thinget i denne Retning, egentlig har rørt mig, og hvad særlig angaar det, som det ærede Medlem fremdrog, nemlig min Stilling dengang, da jeg første Gang stillede mig til Folkethinget, hvilket nu er noget over 21 Aar siden, da vil jeg sige, at hvad jeg dengang sagde i denne Retning, vedkjender jeg mig fremdeles som rigtigt paa det daværende Standpunkt. Hvis derimod Noget mener, at det, som gjaldt om, hvorvidt en Tvangslov var hensigtsmæssig eller nødvendig paa det daværende Standpunkt og under den Udvikling, som Selveiendom dengang havde naaet, ogsaa skulde gjælde nu, efterat over 20 Aars Udvikling har vrist, hvilken rig Fremgang Selveiendom har haft, saa maa jeg sige, at saa gjør han sig skyldig i en stor Vildfarelse. Der kan være mange Henseender, i hvilke jeg har korrigeret de Anskuelser, jeg har haft for

over 20 Aar siden, og det vilde da ogsaa være overmaade daarligt, overmaade uheldigt, om jeg skulde høre til dem, som Intet havde lært og Intet havde glemt. Men hvad netop dette Punkt angaar, da vedstaar jeg, hvad jeg dengang sagde, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg da ogsaa endnu paa et meget senere Standpunkt stemte for en Tvangslov, nemlig i 1869. Da S. M. Hansen indbragte sin Fæstetvangslov, hørte jeg til dem, der, uagtet jeg maatte erkjende, at den, saaledes som den blev i sin endelige Affattelse, da den gik fra Folkethinget over til Landstinget, indeholdt flere Bestemmelser, der ikke kunde bestaa med strænge Retskrav, flere Bestemmelser, der maatte betragtes som stridende mod rigtige Retsprinciper, dog stemte for Lovforslagets Overgang til det andet Thing med det Haab, at der mulig vilde komme noget Godt ud deraf. Men derfra er der et langt Skridt til fremdeles, nu at ville antage, at en Tvangslov, ogsaa efterat det har vrist sig, at de Bestemmelser, man har truffet til Selveiendoms Fremme, have baaret saa god Frugt, have haft saa ypperlig en Fremgang, endnu skulde være nødvendig og, hvad jeg særlig maa bemærke, skulde være uødvendig udtryffeligt for Lehnsgodsfers Vedkommende, men derimod ikke for de private frie Godsfers. Thi det er jo en af Betydelighederne ved dette Lovudkast, at det er en Tvangslov mod Fideikommissgodsjerne, men derimod ikke en Tvangslov mod de private frie Godser. Dette er, hvad jeg vil sige overfor det ærede Medlem for Ribe Amts 3. Valgfreds (Buss). Min Stilling er i denne Henseende ikke bleven forandret, fordi jeg, som det ærede Medlem kaldte det, er bleven Medlemmet fra Tivoli, medens jeg tidligere var Medlemmet fra Torvet i Nykjøbing. — Jeg vil dernæst tillade mig nogle Ord ligeoverfor det ærede Medlem for Odense Amts 4. Valgfreds (Monrad). Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, forsaavidt han kom med Hentydninger til min Stilling udenfor dette Thing, med hvilken han mente, at min Optraeden her i Thinget ialtsald overfor dette Lovforslag ikke var i Samklang. Jeg finder ikke saadanne Hentydninger saa parlamentariske, at jeg mener at burde tage Hensyn til dem. Jeg skal imidlertid gengjælde Dndt med Godt, og jeg lover da det ærede Medlem, at jeg aldrig skal give mig til her i Thinget at undersøge, hvorvidt hans Stilling udenfor dette Thing er i bedste Samklang med hans Optraeden her. Det lover jeg det ærede Medlem. Heller ikke skal jeg jordhybe mig i Historien om det ærede Medlems Ny-Zealandiske Hest. Jeg har tidligere haft Leilighed til at gjøre dette fortræffelige Dyr's Vedkjendtskab, idet det ærede